

1

Het zomerkamp zit erop. Straks komen onze ouders ons ophalen. Straks neem ik afscheid van mijn vrienden. Straks straks straks, maar nu nog niet! We slepen onze bagage door de gang en zwieren alles naar buiten. Ayoub's gapende rugzak tuimelt door de lucht. Zijn kleren dwarrelen neer op het gras. Hij zet een vieze onderbroek op zijn hoofd en doet een dansje. We klappen in onze handen. 'We gaan nog niet naar huis,' schreeuwen we. Mijn woorden klinken hees en stoer. Maar heimelijk hunker ik naar frisse lakens, naar mama's zoete adem en papa's lauwe pudding met speculaas. Ik verlang zelfs naar mijn broer en zus die me weer de hele dag zullen plagen. Ik verlang naar mijn verjaardagsfeest, volgend weekend, samen met de hele familie.

Afen toe rijdt er een auto het terrein op. Ik kijk niet op. Zogezegd... Zo goed als... Maar niet goed genoeg. In mijn ooghoek zie ik papa het portier dichtslaan. Hij kijkt rond, zoekt mij, vindt mij, zwaait slapjes, zijn lach is klein. Waarom? Heb ik iets verkeerd gedaan? Wanneer dan? Heeft een van de begeleiders hem gebeld? Nee! Nu zie ik

het. Mama zit niet in de auto. Waar is mama? Mijn blik schiet over het veld. Misschien moest ze dringend plassen. Mama moet altijd dringend plassen. Ayoub's moeder is ook aangekomen. Ze begroet papa, schudt hartelijk zijn hand, haar lach is groot. Die van mijn vader nog steeds niet. Hij zegt iets. Haar lach verschrompelt. Ze legt een hand op zijn schouder, de andere hand op haar hart, haar hoofd houdt ze schuin, haar lippen bewegen. Het is een troosthouding met troostwoorden, zoals mama ooit deed bij het oude mevrouwtje van wie de kat was platgereden. Papa zegt nog iets. Ayoub's mama knikt stellig, draait zich om en loopt naar de grote tent die mijn broer en zus helpen afbreken. Papa kijkt mijn richting uit. Zijn rug is gekromd als een vraagteken. Hij lijkt op een oud meneertje. Is er iemand platgereden?

Mijn voeten verstenen, dan mijn enkels, mijn kuit, mijn twee benen zijn van beton. Ik wil naar mijn papa rennen, maar het lukt niet. Het is niet erg. Het is niet erg. Hij komt naar mij toe en slaat zijn armen om me heen. Mijn hele lijf is koud en stijf.

'Dag mijn grote vriend,' zegt hij stiller dan ooit. 'Had je een fijne verjaardag gisteren?'

'Waar is mama?' vraag ik moeizaam. Zelfs mijn lippen veranderen in steen.

'In het ziekenhuis,' antwoordt papa.

Het steen verpulvert.

'Andreas werd er vannacht naartoe gebracht. Mama is

bij je tante en je oom, om hen te steunen. Het gaat niet goed met hem.'

Grijs stof.

Beste Griezmann,

Alles is grijs.

Grijs grauw.

Grijs snauwt.

Grijs snijdt.

Eet deze grijze peer!

Slik die grijze brij!

Bijt op je grauwe tanden!

Lust jij grijze kersen?

Drink jij grijze melk?

2

Mijn broer en zus komen aangerend. Ze zijn een stuk ouder dan ik en hebben al een totem. Mijn broer is een scherpzinnig stokstaartje en mijn zus is een temperamentvolle wapiti. Hij is dapper en zij is strijdlustig. Zullen ze dat ook zijn als ze het slechte nieuws horen? Onze neef is een grote vriend van ons alle drie.

‘Dag vaderlief!’ Mijn zus vliegt hem om de hals. ‘Wat scheelt er? Ayoubs moeder zei dat we ons moesten haasten. Ze keek nogal bezorgd.’

‘Waar is mama?’ vraagt mijn broer.

Papa schraapt zijn keel.

‘Andreas ligt in het ziekenhuis,’ flap ik eruit. ‘Papa ging net vertellen wat er gebeurd is. Het gaat niet goed met hem.’

Papa klemt zijn lippen op elkaar.

‘Was het een ongeluk?’

‘Andreas is toch niet ziek?’

‘Waarom zeg je niets?’

Onze vragen ketsen op hem af. Dat begrijp ik niet, want mijn vader staat nooit met zijn mond vol tanden.

Hij haalt diep adem. Eindelijk keren er woorden terug,

aarzelend zacht: 'Andreas heeft geprobeerd zich van het leven te beroven.'

Er komt iets uit mijn keel: 'kaneel', zonder medeklinkers k en l, zonder zoete smaak.

Mijn zus schreeuwt: 'Wat?'

Mijn broer zwijgt. Ik hoor het knarsen van zijn tanden. Zijn lippen trillen.

'Ze vonden hem. Misschien op tijd. Waarschijnlijk niet. Ze onderzoeken zijn hersenen. Een machine houdt hem in leven. Er is weinig hoop.' Papa spreidt zijn armen. Mijn zus valt tegen hem aan. Er rollen dikke tranen over haar wangen. Mijn broer steekt zijn handen diep in zijn zakken en schopt tegen de autoband. De zon schijnt, maar het lijkt alsof er honderden hagelsteentjes op mijn blote schouders vallen. Ik ril.

'Kom,' fluistert papa. 'Laad jullie bagage in.' Hij neemt zijn autosleutel en gebaart dat we moeten instappen.

Iemand springt op mijn rug. 'Beste vriend,' zegt Ayoub schor. 'Je mag bij me komen spelen, wanneer je maar wilt, zoveel als je wilt.'

Ik knik. Draai me niet naar hem toe.

'Het mag van mijn mama.' Hij laat me los en klopt keihard op mijn schouder.

Ik stap in de auto. De motor slaat aan.

Dag, mooi meer. Dag, hoge heuvels. Dag, glimmend groen. Dag, blije plek.

Hi G,

*Jij bent mijn nummer 1.
Dat ben je ook voor Andreas.
Wij zijn je grootste fans.*

*Mijn neef is mijn beste voetbalmaatje.
Samen supporteren.
Bekvechten over schwalbes.
Samen oefenen,
panna's en een-tweetjes.*

*Een-tweetjes.
Nooit meer.
Met hem?*

*EEN.
alleEN.
Ik voel me zo alleEN.*